07/03/2022

Ευχές, κομποσχοίνι και δάκρυα από τη Μαδαγασκάρη για την Ουκρανία

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Με ευχές, κομποσχοίνια, δάκρυα και την παράκληση όλοι να γονατίσουν και να παρακαλέσουν τον Άρχοντα της Ειρήνης να σταματήσει ο πόλεμος που έχει ξεσπάσει μετά την ρωσική εισβολή στην Ουκρανία προσευχήθηκαν στην Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης.

Όπως αναφέρει ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος κ. Πρόδρομος η ημέρα της εισβολής των Ρώσων στην Ουκρανία το βρήκε στα σύννεφα του Ινδικού Ωκεανού ταξιδεύοντας προς την Επισκοπή του.

Τα συναισθήματα που βίωσε, αλλά και την προτροπή προς το ποίμνιο του περιγράφει στο κείμενο που ακολουθεί:

"Καρδιά μοιρασμένη σε δυο πατρίδες. Ελλάδα και Μαδαγασκάρη. Νότιο Μαδαγασκάρη και οροπέδιο του Πάρνωνα. Κοινό και στις δύο η απορία των ντόπιων για την ζωή των άλλον εκεί μακριά.

Οι Έλληνες εντυπωσιάζονται με το τι δεν έχουν στην Αφρική και στην Αφρική εντυπωσιάζονται με το τι έχουν στην Ευρώπη. Έχω αναλάβει, λοιπόν, το ρόλο ενός ρεπόρτερ άτυπου. Ειδήσεις και νέα μπαίνουν στις βαλίτσες, φωτογραφίες αποτυπώνουν του λόγου το αληθές και δύο ήπειροι μαθαίνουν η μία τα της άλλης. Με μια διαφορά.

Στο λεγόμενο Δυτικό κόσμο η πληροφορία τρέχει με απίστευτους ρυθμούς. Σε κλάσματα δευτερολέπτου γνωρίζουμε κάθε γεγονός, δυστυχώς με το χρωματισμό του ανθρώπου που το αναπαράγει.

Στην Αφρική, και περισσότερο στη Μαδαγασκάρη, η πληροφορία περιμένει να περάσει από στόμα σε αυτί. Δε θα ξεχάσω την αδιάφορη έκφραση των ανθρώπων στην πληροφόρησή τους απ' εμένα ότι υπάρχει νέα πανδημία. Ειλικρινώς απαθείς ήθελαν όλοι να περάσω σε άλλα γεγονότα. Ο θάνατος άλλωστε είναι δεδομένη συνήθεια, και δη ο αγνώστου αιτίας.

Αυτή τη φορά, όμως, τα πράγματα άλλαξαν. Η ημέρα της εισβολής των Ρώσων στην Ουκρανία με βρήκε στα σύννεφα του Ινδικού. Η τελευταία ενημέρωση έγινε στο αεροδρόμιο λίγο πριν απενεργοποιήσω το κινητό μου. Βυθίστηκα σε θλίψη. Λίγες μόλις μέρες μετά, όταν έφτασα στην έδρα μου, και με τις εικόνες να με γεμίζουν, μετέφερα το νέο του πολέμου. Και η ατμόσφαιρα πάγωσε. Πολλοί έκαναν το σταυρό τους έντρομοι και βουρκωμένοι. Απόρησα. Μια πανδημία που θα έφτανε με βεβαιότητα εδώ δεν τρόμαξε κανένα, ο πόλεμος σε χώρες που ούτε ως όνομα δεν γνωρίζουν και βρίσκομαι εξαιρετικά μακριά γιατί τους τρόμαξε; Γιατί η μοίρα του ανθρώπου είναι κοινή και δυστυχώς εναγώνια.

Οι πληγές μας κάνουν όμοιους και οι χαρές αδιάφορα διαφορετικούς. Οι άνθρωποι αυτοί έχουν βιώσει πόλεμο, εισβολές, έχουν συγγενείς, φίλους, προγόνους χαμένους από την τρέλα των όπλων. Έτσι ξέρουν από πρώτο χέρι τι είναι η βιαιότητη βία.

Θέλοντας να σπείρω στο γόνιμο έδαφος της εκ του πόνου σιωπής παρακάλεσα τους πάντες να γονατίσουν, και έτσι ένα με τη γη να παρακαλέσουμε το Θεό, ως Πατέρα και Άρχοντα της Ειρήνης να παύση τα φρυάγματα των εθνών. Ευχές διαβάστηκαν, κομποσχοίνια έγιναν, δάκρυα κύλησαν και η ελπίδα του να προσεύχεσαι για κάποιον που δεν ξέρεις και δε θα μάθεις ποτέ ανέτειλε.
Είθε Κύριος ημών Ιησούς Χριστός να ελεησει τους εν ανάγκες αδελφούς!”